

HÍRLEVÉL

Új Kenyér

Gondolkodom a fenti kifejezésen. Meg kell érteni, át kell érezni jelentőségét. Természetesen mindig örülünk annak, ha új dolgok vesznek körbe bennünket. A megújulás egyfajta természetes vágy. De a kenyérrel kapcsolatban van egy olyan vetülete is az újnak, hogy szükségszerű 'újra' kenyeret gyártanunk. A „Mi Atyánk” szavaiban ezt a természetes igényt Jézus a „mindennapi kenyerünket add meg nekünk ma” szavakkal fejezi ki és adja elének Istenhez emelt imádságainkban (Máté 6,11). Természetes hát Isten előtt,

hogy az idő kontinuum törvényébe teremtett ember ciklikusan újra és újra 'vegye a kenyeret', vagyis megtermelje, elkészítse, megegye. Már a teremtésnél így volt ez, amikor az Úr a Földet az embernek adta hogy művelje azt, és annak terméséből, állataiból és növényeiből éljen. Ez ma is megmaradt, a maga szépségével, örömeivel együtt. Ezt csak azok tudják – sajnos ma már egyre kevesebben vannak – akik a föld terméséből élnek. Ez áldás, ahogy a régiek nevezték a búzát: „élet”. Ez az egyik oldal. A jó, a szép, az Istentől rendelt oldal.

Persze rögtön érezzük, hogy valami nincs rendben. Ha csak az ideai gabonatermésre gondolunk, már látjuk, hogy nincs rendben. Mindenki mondja, hogy drágább lesz a kenyér, és nem csak az emelkedő járulékos költségek miatt, hanem az időjárás mostoha volta miatt is. Kicsit engedjük, hogy belső gondolataink, félelmeink felszínre törjenek. Segíthet egy-két interneten keringő képes anyag, amelyek kenyérben szegényebb vidékeket mutatnak be. Megrendítő volt látni például azt a felvételt, amin egy csontra lesóványodott gyermek négykézláb próbál ahhoz az úthoz közelebb érni, ahol az ENSZ által osztott segélycsomagokat cipelik szerencsésebb honfitársai. Ott nincs elég kenyér. Volt idő, amikor nálunk is dekára, jegyre mérték a kenyeret. Igen, a kenyér nem biztos. De mitől, kitől függ? Az Úr imádsága már utal erre. De ha komolyabban utána nézünk, akkor már a Biblia első lapjain is találkozunk ezzel a témával, és nem meglepő módon ilyen vonatkozásba. A Teremtés könyvében (Mózes első könyve) kijelenti Isten, hogy a bűnessel változás állt be nem csak az ember és teremtője viszonyában, hanem az ember és az általa előteremtett egzisztencia: a kenyér viszonylatában is (I.Mózes 3, 17

-19). Marad a művelés, de „fáradtságos”, vagyis szenvedés társul a munka eredményéhez. Ez a másik oldal. Ami nem szép, és még enyhén fogalmaztunk.

Ennek a kettősségnek néha az egyik részét érezzük, néha a másikat. Van, hogy teljesen körülvesz minket a bőség áldása, van, hogy kínkeserves munkával is alig érezzük biztosítva egzisztenciánkat. Vajon mért van ez így? Isten nem akarja, hogy jól éljünk? Erre enged következtetni a gazdag ifjúval folytatott beszélgetése utáni következtetése is, hogy aki gazdag

– vagyis biztosabb kenyere van, mint a legtöbb embernek – az nehezen jut be a mennyek országába. Talán egy feloldhatatlan ellentétbe botlottunk. Biztos vagyok benne, hogy sokakat foglalkoztat a kérdés, vagyis a „kérdések”, hiszen többet is megfogalmazhatunk: „Isten azt akarja hogy szegények legyünk? Miért van olyan sok nyomorúság a világon?

Miért lehet gazdag aki gonosz, illetve aki jó ember, az miért lehet szegény?”, és még sok hasonló. Egy merész kijelentést teszek: bármilyen kérdés fogalmazódik meg bennünk, arra Istennél van válasz. Csak kettőre figyeljünk egy kicsit jobban.

Nem, Isten valóban NEM azt akarja, hogy gazdag légy – pénzben. Ő azt akarja, hogy örökké élj (1Tim. 2,4). Ez pedig csak úgy megy, ha teljes egészében Rá bízunk magunkat. Ebből a szempontból nem számít, hogy gazdag-e valaki, vagy szegény, mert amint itt hagyja ezt a létet ennek a viszonylatai már nem fognak számítani. Összehasonlíthatatlanul sokkal többet fogunk az eljövendőben tartózkodni, ez keresztyén hitünk reménysége (Róma 8,18).

Istennek pedig van hatalma arra, hogy már itt a földön minden szükségességgel ellásson minket. Ehhez azonban tudnunk kell, hogy „mi az, ami szükséges?”. Jézus szerint csak „egy, ami szükséges” (Lukács 10, 41-42). Ez pedig nem az anyagi javak. De, ha az anyagi javak „elősegítik” annak az „egy szükséges dolognak” az emberi szívbe való megszületését, növekedését, akkor nagy valószínűség szerint Isten anyagi javakat is ad. De – ha így látjuk a világot – akkor ezt már mi nem is kérjük tőle. Legfeljebb azt mondjuk,

Erős hittel

amit a szentírás: „tudok bővölködni és szűkölködni is, amikor kell” (Fil. 4, 11-12).

A Nagytemplomi Hírlevél pünkösdi számában az élet néhány valódi alapértékére próbáltam az Olvasó figyelmét felhívni. Sajnos mai világunkban az emberi értéknek tekintett tulajdonságok teljesen megváltoztak, mások lettek. Ugyanakkor joggal lehetünk mi magunk is összezavarodva, hiszen a médiák által közvetített hamis élet és jövő kép, hatalmas erővel szakad ránk nap, mint nap. Látod, hogyan gyarapszik a hazug, a csaló, és válik sztárrá a könnyű erkölcsű, butuska valóságshow szereplő. Kétkedni kezdesz: „Vajon mit csinállok rosszul?” Miért kell neked kétszer annyit hajtani, és ennek ellenére is a hónap végén már csak az aprót számolod a tárcád alján? Vajon, ha félre tennéd a tartásodat, könnyebb lenne? A válasz határozottan: NEM! Mert a pillanatnyi boldogság-érzet, a hamis csillogás előbb-utóbb szertefoszlik, a pénz elúszik, és számtalan példát látni, hogy a korábban bálványozott „celebeket” is gyorsan elfelejtik. Nem véletlenül tartja a mondás: „könnyen jött, könnyen ment”. Nem marad más, csak a magány, és a lelkiismeret furdalás. Ezért egyetlen igaz út létezik: Isten ígéje szerint élni.

Okkal születél e földre. A földi élet csak egy próbatétel. Tudnod kell, hogy Istennek terve van veled. Szeretné, hogy erős és tiszta szívű legyél, hogy elnyerhesd az üdvözlést. „Aki követi az igazságot és az irgalmasságot, nyer életet, igazságot és tisztességet.” (Péld.

21, 21) Mindaz, ami Veled történik, jó és rossz egyaránt, azért történik, hogy tanulj belőle, hogy jobb emberré válj. Ha pillanatnyilag mázsás súlyként nehezednek rád a mindennapok gondjai, vagy úgy érzed nem áll melletted

senki, egyedül vagy, akkor tedd fel magadban a kérdés: „Mit kell tanulnom ebből a helyzetből?”.

Minden okkal történik Bármilyen nehéz helyzetbe is kerülsz, azt ne tragédiaként, hanem lehetőségként fogd fel: olyan lehetőségként, amely segít közelebb jutni saját magadhoz és Istenhez. A nehézségek, valamint az, hogy ezekkel hogyan birkózol meg, a jellemedet is formálják. Talán nem véletlenül vagy magányos. Nézz magadba: tisztában vagy hibáiddal? Vagy csak a másokét látod? Mindenért mást hibáztatsz, vagy tudod, hogy te is tettél azért, hogy ilyen helyzetbe kerültél?

„Senkinek rosszal rosszért ne fizessetek. A tisztességre legyen gondotok minden ember előtt. Ha lehetséges, s amennyiben rajtatok áll, minden emberrel békességben éljetek. Magatokért bosszút ne álljatok, szerettem, bízátok ezt az Isten haragjára. Mert meg van írva: Enyém a bosszúállás, én megfizetek. Ha tehát éhez a te ellenséged, adj ennie, ha szomjazik, adj innia, mert ha ezt cselekszed, eleven szemet gyűjtesz a fejére. Ne engedd, hogy a gonosz legyőzzön, hanem te győzd le a gonoszt jóval.” (Róm. 12, 17-21).

Az anyagi javak felől se aggódjál. Ehelyett inkább adj hálát azért, amid van. Mert hidd el, lehetne rosszabb is, és élnek emberek nálad sokkal rosszabb helyzetben is. „Azért azt mondom nektek: Ne aggodalmaskodjatok a ti életetek felől, mit egyetek és mit igyatok, se a testetek felől, mibe öltözködjetek. Bizony több az élet, mint az eledel és a test, mint az öltözet.” (Mt. 6, 25). Jól tudja az Isten, hogy mire van szükséged, és megadja azt. Erős hittel bízáll benne, élj igéi szerint, és adj hálát azért, amit kaptál. Soha ne veszítsd el a hited, és bármennyire is csábít a könnyebb út, a gonosz kísértésének ne engedj. Az értékrendedet soha ne a média határozza meg, hanem a Biblia. „És ne szabjátok magatokat a jelen világhoz, hanem alakuljatok át a ti elmétek megújulásával, hogy megítélhessenek, mi az Istennek jó, kedves és tökéletes akarata.” (Róm. 12, 2). Ha erős a hited, nem ingathat meg semmilyen nehézség, mert minden helyzetből talpra tudsz állni, és emelt fővel tovább menni. És mindig gazdagabb leszel: Emberileg. És ezt soha senki

TARTALOM

Erős hittel	2
Kórházban	3
Hittel és szeretettel	4
Vers kórházban	5
Gyereksarok	6
Építkezés	7
Vendégeink voltak a szolnoki Cursillosok	8
Idő múltán	9
Legyen megáldva	10
Alkalmaink	11
UTÓREZGÉS	12

Kórházban

Van-e, aki még nem volt? Szerencsés ember! Látogatóban biztosan sokan voltunk, néhányan kezelésen is. Boldog, akit pl. megműtnek és utána teljesen gyógyulttá válik, és élheti a megszokott életét. Az orvosok, ápolók és minden kórházi dolgozó sokat tesz értünk-emberekért, hogy gyógyultan visszamehesünk a hétköznapi életünkbe.

Én is voltam és lehetek is beteg, mint bárki más. Vannak azonban, akik hosszú ideig bent vannak és olyanok is, akiket ritkán látogatnak, és szomorúak.

Ha valaki beteg, nyomottabb a hangulata és vágyik a jobb hangulatra, felderülni, lélekben megkönnyebbülni.

Erre vállalkoztunk mi néhányan, meghallva a küldő szót, „vigyétek az örömhírt, az Evangéliumot, minden teremtménynek”.

Hat év óta visszük heti rendszerességgel az örömhírt, Isten szeretetét. Hat-nyolc, olykor tíz-tizenkettő beteg jön le a bibliakörünkbe, ahol együtt dicsőítjük az Urat. Énekelünk, imádkozunk, felolvassuk Istennek Szent Igéjét, megbeszéljük. Levonjuk a tanulságot a saját életünkre kivetítve. Szeretetközösségben töltjük az időnket, beszélgetve. Van, akinek több lelki problémája van, a szobatársai „mellé állnak”, vigasztalják. Egyik alkalommal azt kérték, hogy „közös imádkozzunk egyik társukért, mert neki különösen sok lelki fájdalma van, és ha közösen imádkozunk, a Jó Isten biztosan jobban meghallgat minket és megerősíti őt”. Törődnek egymással. Így hát együtt énekelünk, imádkozunk, ők is külön-külön, körimával, a végén együtt adunk hálát az ÚR-NAK az együttlétünkért. Az egyik néni azt mondta:

–„Olyan jó itt, megnyílhatunk, beszélgethetünk, azok lehetünk, akik vagyunk”.

Őszinteség, nyíltság, bizalom, szeretetlégkör. Minden alkalommal megkönnyebbült szívvel, emelkedett lélekkel köszönünk el egymástól, magunkkal hozva Isten Áldását a mindennapokra. A betegek mondják, hogy olyan jó itt együtt lenni, utána jobb a hangulatuk, az osztályon is segítik egymást. A szeretetközösségben a betegséget is könnyebb elviselni, a szeretet gyógyít, hiszen ISTEN a SZERETET!

Én megköszönöm, hogy vannak Istentől indított lelki munkatársaim „ISTEN szőlőskertjében”.

Akik jönnek önkéntesen, segítenek, együtt, lélekben nagyobb közösséget alkotunk. Minden munkatársam, amikor tud, jön velem!

Köszönöm Hanka Levente Nagytiszteletű Úrnak, Dékány Évinek, Kovácsné Erzsikének, Nagy Katalinnak, Bálintné Szilvási Áginak és Menyhárt Mátyásné Juliska néninek a szeretetteljes együttműködésüket, hogy segítenek egy-egy jó órát szerezni felebarátainknak, testvéreinknek az ÚRBAN, akik a kórházban vannak.

Ők nyáron is ott vannak, mert a kórházban nincs szünidő. Ha beleképzeljük magunkat az ő helyzetükbe, nem nehéz empátiával közeljünk menni, Mert a „szeretet-szárnyán” megyünk, és mi is sok szeretetet, mosolyt, jó-szót kapunk. Jó lenne, ha beteglátogató, beszélgető, meghallgató is lenne, önkéntes a gyülekezetünkben, mert nagy lelki szükség volna rá!

Gyerekkoromban az én anyukám mindig azt mondta, ha láttunk az utcán vagy bárhol bármilyen beteg embert vagy gyereket...: „Képzeld a helyébe magad, mi lenne, ha ez veled történt volna?” Bele tudok „helyezkedni” lélekben, mert ez az anyai útmutató egy életen át elkísér!

Jó indíttatás volt egész életemre.

JÉZUS MONDJA (Máté 25:34/b.):

„Jőjjetek Atyám áldottai, örököljétek a világ kezdete óta számotokra elkészített Országot.

Mert, éheztem és, ennem adtatok”, ...35/b, „jövevény voltam, befogadtatok” ...36/b, „beteg voltam, meglátogattatok, börtönben voltam és eljöttetek hozzám!”...

-MIKOR, HOL?-

Máté 40/b. „Amikor megtettétek ezeket akár csak eggyel is a legkisebb atyámfiái közül, VELEM tettétek meg!”

SOLI DEO GLORIA!
Szabóné Király Éva

Hittel és szeretettel

A Ceglédi Református Nagytemplomi Egyházközség június 25-e és 29-e között immár negyedik ízben tartott „Hit és hagyo-

S mivel a tábor egyházi szervezésű, ezeken a napokon a gyermekek –egyéb programok mellett – az ó- és az újszövetségi szentírás-

mányórzó napközis gyermektábort”, amiről annak vezetője, **Wollner Judit** hitoktató adott tájékoztatást.

-Idén több mint száz jelentkezést adtak le négyévestől tizennégy éves korúak részére. A napi átlaglétszám meghaladta a

kilencvenet. Életkori megosztás szerint hat csoportban tartottunk foglalkozásokat. A bázist a református kisiskola adta – mondja a táborvezető.

- *Mivel múltatták az időt?*

- Minden napot reggel fél kilenckor, gyermek istentisztelettel kezdtünk, amelyeken a nagytemplom lelkészei teljesítettek szolgálatot.

ból vett részletekkel ismerkedtek meg. Az idei bibliai alapvetést öt jerikói történet adta. A szabadfoglalkozások egy részében a felolvasott és megbeszélt eseményeket dolgoztuk fel játékosan a kézműves lehetőségeket is kihasználva. Az így készült tárgyakat és rajzokat a tábort

és rajzokat a tábort záró vasárnapi istentiszteleten mutatuk be a padsorok mellé kihelyezett táblókon.

Kedden és szerdán a csemői Csudacsikó tanyán élveztük az erdő szépségeit és a sokrétű foglalkozásokat. A lurkók megismerkedtek a lovaglás, az íjászat és

a nemezelés rejtjelmeivel s némi tapasztala-

tot szerezhettek jurtalakó eleink mindennapi életviteléből. Nagy sikert aratott a vérbeli lovas- és íjászbemutató.

Csütörtökön Kecskeméten jártunk. Kiránduláson voltunk a Vadasparkban.

- *Kik viselték a gondját a seregnyi gyerkőcnek?*

- A nevelők főleg a Református Általános Iskola és Óvoda pedagógusi karából kerültek ki, valamennyi csoportra két-két személy jutott. A legkisebbeknél további nyolc önkéntes segítő is dolgozott.

Külön kell szólni a nagytemplomi asszonykör áldozatos szolgálatáról. Ők az étkeztetésben és a takarításban vállaltak nagy szerepet.

Jótékony személyek sokasága pedig közvetett módon segítette a tábor működte-

tését. A péksüteményt egy törtéti pékség ajánlotta fel, míg az ásványvizet az alberirsai gyártó cég adta ingyenesen. A költségekhez tetemesen hozzájárult a gyülekezeti tagok adománya.

A sokrétű összefogásnak köszönhetően tudtunk változatos rendezvényeket és napi háromszori étkezést biztosítani a táborlakóknak. Mindezt úgy, hogy a gyermekként befizetendő térítési díj a múlt évhez hasonlóan mindössze ötezer forint volt, s a három- vagy többgyermekes családok még kedvezményt is kaptak.

- *Jövőre is szerveznek nyári tábort?*

- Természetesen!

Írta, fényképezte: kőhalmi

Pecznik Pál: Rozoga ház (Éva néni küldte nekünk)

Rozoga ház a mi testünk
Tetszett vagy nem , beleestünk.
Semmit nem ad, mindig csak kér,
Semminél mégis többet ér?
Benne élünk járunk- kelünk,
Halálunkig a lakhelyünk.
Szemablakán kitekintünk,
Távozóknak búcsút intünk.
Elég rozoga a házunk,
Néha felszökken a lázunk.
Forró nyárban is didergünk,
Verejtékben fürdik testünk.
E rozoga kis hajlékra
Becsés nevünk is felírva.
Csak egyedül lakunk benne,
Két személynek már szűk lenne.
Benne sosem unatkozunk,
Reggeltől estig dolgozunk.
Ha meg utazni van kedvünk?
Házunkkal kell útra kelnünk.

Ahogy múlnak napok , évek,
Földi viskónk egyre vénebb.
Egyszer itt fáj, egyszer ott fáj,
Rozoga ez az alkotmány.
Ház fedelét már dér lepi,
Lábazata rogyan neki.
Egyre inkább rozoga lesz,
Fala itt-ott már repedez.
A kőműves tatarozza,
Kis időre rendbe hozza.
De bármit cselekszik vele,
Házunk csak roskad lefele.
S ha romba dől, mi lesz véle?
Kiviszik a temetőbe.
De lelkünk él, mennyekbe száll,
Urunk trónja előtt megáll.
Elmondja hála-imáját,
És átveszi fény-ruháját.
Ott már nem dől össze házunk?
Örök nyárban sose fázunk!

GYEREKSAROK

Kedves Gyerekek!

Összeállította: **Wollner Judit**

Tart még a vakáció. Néhány napig lehet sokat aludni, kirándulni, sportolni, és rengeteget játszani.

Bizonyára sokan érdekes nyaraláson, utazáson vettek részt a szünetben. Van aki autóval, van aki vonattal, autóbusszal vagy repülőgéppel utazott.

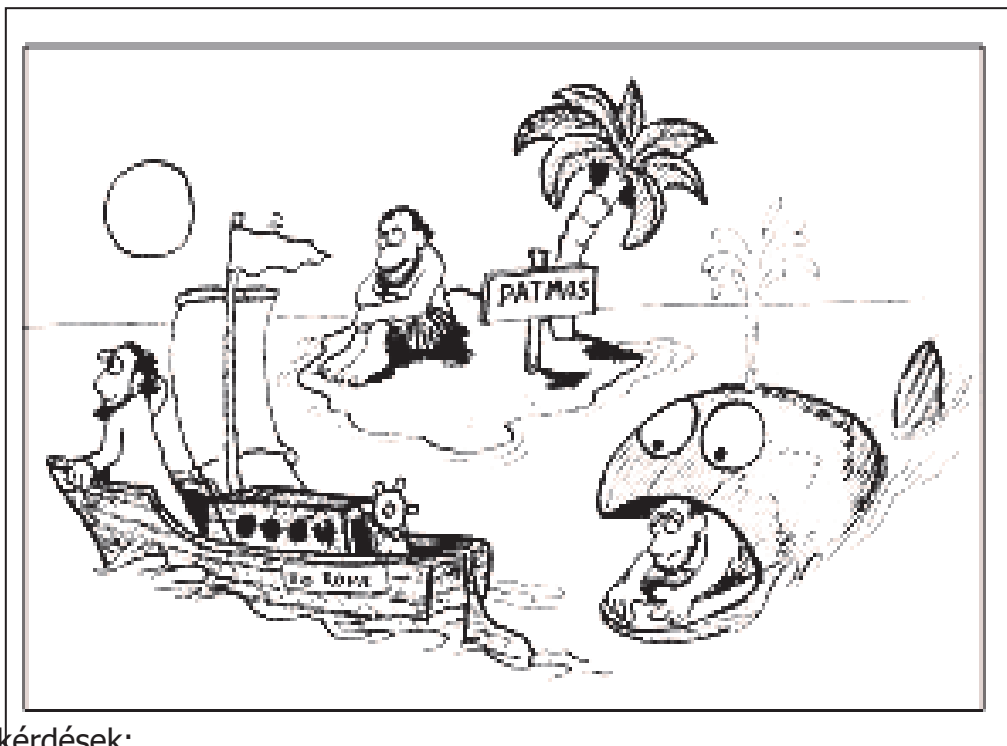
A Bibliában is van szó utazásokról, most az egyik feladat erről szól.

A hátralévő időszakra kellemes pihenést kívánok, és remélem, szeptembertől találkozunk a vasárnapi iskolában.

Judit néni

1. A képen látható utazókról olvashatsz Jónás könyvében, az Apostolok cselekedetei 27–28-ban, illetve a Jelenések könyve 1. fejezetében.

Felismered, hogy ki kicsoda?

2. Találós kérdések:

Ki volt az a királyfi,
kinek az volt végső baja,
hogyan hosszú lett a haja?
(2Sám 18)

Kinek tűnt el az ereje,
mikor tar lett a feje?
(Bír16)

J... volt a lakóhelye;
Vak volt, meggyógyult
a szeme;
B... volt a neve.
(Mk 10)

Felújítás

Különleges dolgoknak lehetünk tanúi a templomkert és a gyülekezeti ház környezetében, hiszen javában folyik a felújítás. Rengeteg ember serénykedik azon, hogy három nagyszabású projekt időben, rendben és szépen elkészüljön. Néhány képet készítettünk, melyet szeretnénk megosztani a testvérekkel, hogy kicsit jobban belássanak a színtalpak mögé. Hatalmas lehetőséget kaptunk Istentől, hogy a hozzá legközelebb álló épületeink korszerűek, szépek és biztonságosak legyenek.

Most pedig beszéljenek helyette a képek:

Állvány húzódik kívül és belül végig a Gyülekezeti Ház homlokzatán. A régi vakolatból, ami még stabil, az egy erősítő oldatot kap, ami már menthetetlen, azt teljesen leverik a munkások. Főleg az ablakok körülötte díszeket igyekeznek megmenteni. A belső homlokzaton azonban minden négyzetméternyi vakolat leverésre került. A munkálatokat a Ceglédi Építőipari Szövetkezet végzi, összköltsége közel 10 millió forint.

A tető palával volt fedve, ami már sok helyen töredezett volt. A pala helyett szép új hódfarkú hornyolt engóbozott cserép kerül fel. Reméljük legalább 50 évre.

A tető költségei is meghaladják a 10 millió forintot. A beruházás a Magyar Állam 2011. évi, 2012-re átütemezett költségvetéséből valósul meg.

Burián Mátyás

Vendégeink voltak a szolnoki Cursillosok

Szokásunkhoz híven, mint minden hónap utolsó szerdáján, így ezen a szerdán, 2012. 05. 30-án is összegyűlt testvéri közösségünk, hogy elcsendesedjünk, Isten ígéje által épüljünk, egymás örömeiben, bánatában osztozzunk. Hogy még teljesebb legyen az örömünk, meghívtuk szolnoki testvéreinket is, akik hála az Úrnak, szép számmal érkeztek hozzánk.

Ezen a napon a mi Urunk és Istenünk

M E G T É R É S -
V I S S Z A T É -
R É S...HAZATÉRÉS-
H A Z A T A L Á -
L Á S...ÜDVOSSÉG-
ÖRÖK ÉLET keskeny,
rögös, de annál csodá-
latosabb útját.

Együttlétünket a közös ének és hálaadó imádság után szeretetvendégséggel zártuk.

„Mert úgy szerette Isten a világot, hogy egy-
szülött Fiát adta, hogy aki hisz őbenne, el ne
vessen, hanem örök élete legyen.” Jn.3.16

Légy áldott Urunk a Te hatalmas áldozatodért! Köszönjük neked, Úrjézus, hogy Te közel hoztad Istent az emberhez és az embert az Istenhez. Köszönjük, hogy benned találkozhat a szent Isten a gyarló, bűnös, Tőled eltávolodott emberrel. Köszönjük, hogy tévelygésükből hazahívtál minket, hogy benned, általad békességre, testvérekre, örök életre leltünk.

Ámen

Szeretettel ajánlom figyelmébe a kedves testvéreknek a 2012. szeptember 27-30-a között megtartandó háromnapos református cursillót Kecskeméten az Emmaus házban.

János evangéliumának 3. fejezetéből a 16-17. versekkel szólított meg minket. Az ige értelmezése, befogadása közepette olyan mély és őszinte vallomások, bizonyágtételek hangzottak el, amelyeket az ember csak egy valódi Krisztusi szeretettel átítított közösségben a teljes bizalom és szeretet tudatában tud megtenni, megélni. Ajándék volt ez az alkalom mindnyájunk számára.

Együtt gondoltuk át a saját életünkre nézve a

(A közeli elérhetőség miatt említtem ezt a helyszínt.) Jelentkezési lapokat a lelkesi hivatalban vehetünk magunkhoz, vagy személyes megkeresés útján.

Áldás!Békesség!

De Colores! **Dékány Éva**

Jorge Luis Borges: **Idő múltán** (Éva néni küldte nekünk)

Idővel az ember megérti, mi a különbség között, hogy tartasz egy kezet, vagy leláncolsz egy lelket...

És megtanulod, hogy a szerelem nem azt jelenti, hogy lefekszel valakivel...

és hogyha nincs valaki melletted, nem azt jelenti, hogy egyedül vagy...

és megtanulod, hogy egy csók még nem szerződés, és az ajándék nem ígéret...

és elfogadod a zuhanást emelt fővel és nyitott szemmel...

és megtanulod az utakat a mára és a most-ra építeni, mert a holnap nem garantálja a terveidet...

a holnapnak mindig van egy csomó olyan változata, ami megállíthat fele úton...

és idővel megtanuljuk, hogy a nagyon sok is, az életet adó meleg is égethet és elszenesíthet...

Fogjál hát neki ültetni a saját kertedet és diszítgetni a saját lelkedet ahelyett, hogy másról várod hogy virágot hozzon.....

és tanuld meg, hogy tényleg el tudod viselni, hogy tényleg van erőd, és tényleg értékes vagy...

és az ember csak tanul és tanul...

és idővel megtanulod, hogy ha csak azért maradsz valakivel, mert gazdag jövőt ígér, előbb-utóbb visszatérsz a múltba...

Idővel megtanulod, hogy csak az tud boldogságot adni, aki elfogad hibáiddal és nem akar megváltoztatni...

de ha csak azért maradsz valakivel, hogy ne légy egyedül, idővel majd nem akarod látni...

Idővel megtanulod, hogy az igazi barát kevés és harcolnod kell érte, mert másként körül-

vesznek a nem igazak...

Idővel megtanulod, hogy a haragból kimondott szavak egy életen át bántathatják azt, akit meg akartál sérteni...

megtanulod, hogy mindenki mondhatja „sajnálom”, de megbocsájtani csak a nagy lelkek tudnak...

megtanulod, hogy ha megsértettél egy barátot, valószínűleg soha többet nem lesz úgy, mint régen...

Megtanulod, hogy lehetsz boldog az új barátokkal, de eljön az idő, amikor hiányozni kezd a régi...

Megtanulod, hogy semmi sem ismételhető...

Megtanulod, hogy ha megalázol és lenézel egy teremtményt, előbb-utóbb sokszorosán visszakapod...

megtanulod, hogy ha sietteted, kikényszeríted a dolgokat, nem válnak a reméltté...

és megtanulod, hogy a ma a jó, pont ez a perc, nem a holnap...

és megtanulod, hogy ha jól is érzed magad azokkal, akik körülvesznek, mindig hiányozni fognak azok, akik már nincsenek...

Idővel megtanulod, hogy ha megbocsájtással próbálkozol vagy bocsánatkérés-sel, vagy kimondani, hogy szeretsz és vágyódsz, ha szükséged van, hogy barát szeretnél lenni... egy sír fölött haszontalan...

Megtanulod ezt mind, mind, de csak idővel...

„Legyen megáldva, amit a szeretet megszentelt”!

A minap édesapám születésnapját ültük, mikor a finom borocska kortyolgatása közben gyermekkoráról kérdeztük. Édesapám jó kezű, szorgalmas iparos ember, aki bár tanyán nőtt fel, mégis inkább messziről szereti szemlélni a termőföldeket. Ahogy telik az idő fölötté is, úgy kerülnek elő a régi emlékek, melyek az idő múlásával egyre –másra megszépülnek. Hosszan mesélt nekünk arról, hogy a tanyavilágban mindennek megvolt a rendje, sora. Az emberek számítottak egymásra, mindenki azzal segítette a közösséget, amilyen képességgel őt a Jóisten megáldotta. Félték az Istent, tisztelték, becsülték és segítették egymást. Megbecsülték mindent, amit megtermeltek, amihez az Úristen hozzásegítette őket. Mesélt az aratás körüli tennivalókról, az otthon sült kenyér ízéről és illatáról, és azokról az időkről, amikor még nem a „gyűlölködés hatalmasodott el az embertestvérek között...”

Jó volt őt hallgatni, jó volt erőt meríteni szavaiból.

„Legyen megáldva, amit a szeretet megszentelt...”

Augusztus hónapban,(új kenyér havában) Kisasszony havában, Móra Ferenc meséjével és annak üzenetével kívánom mindnyájunk életére, hogy vadbúza helyett inkább dús kalászu, kövér szemű, Istenáldotta búza teremjen közöttünk szerte a világon.

Móra Ferenc ISTENÁLDOTTA BÚZA

A búzamezőkről hoztam ezt a mesét, amelynek édes az íze, mint a bibliai mannának. Tovább adom úgy, ahogy vettem, azazhogy sokkal olcsóbban adom, mint amibe nekem került.

Mert kalászszedő Mári néni mesélte ezt nekem, akit ülve találtam a kunágotai tarlón, két keresztbe fektetett zsákocskával mellett.

- Mit visz, szülém? - kérdeztem a szegény, töpörödött öreg kis Noémit.

- Csak vinném, lelkem, ezt a kis *felejtett kalász*-t, mert a gazda megengedte, hogy összeszedhessem, de vinni már nehéz kereszt ez az én öreg vállamnak.

Fölkaptam a vállamra kalászszedő Mári néni nehéz keresztjét, és míg beértem vele a sárfalú zselér putriba, addig mesélte el Mári néni az Istenáldotta búza történetét. Mikor bevégezte, azt tette hozzá:

- Adja az Isten lelke üdvösségire.

Hát én senkitől se kívánom, hogy vigye az én keresztmet, hanem aki elolvassa a búza legendáját, annak én is azt teszem hozzá:

- Adja az Isten lelke üdvösségire...

*

Úgy volt az, hogy mikor az Úristen a világot megteremtette, leküldte az angyalokat, nézzenek körül idelent, van-e még valami híja a világnak.

- Van ám, Urunk-Teremtőnk - jelentették az angyalok -, mert búzáat elfelejtettél teremteni.

- Ejnye, ejnye - csóválta meg az Úristen a fejét -, hát akkor miből sütik odalent az emberek a kalácskenyeret?

- Bizony csak zuzmóból törük, fakéregből őrlik - panaszták az angyalok.

- No, ez nem jól van így - tűnődött el az Úristen -, de hát mit lehetne itt most már tenni?

Szerencsére az Úristennek nem jutott eszébe ankétot összehívni, se a Népszövetség nem volt még akkor kitalálva, mert ha ez a sok okosság, már akkor meglett volna, akkor még ma se volna búza.

Ehelyett kiadta az Úristen a parancsolatot az angyaloknak:

- Nosza hamar, rázzátok ki az abroszomat az ablakon!

Egy-kettőre fölkapták az angyalok az aranyabroszt az Úristen diófa-asztaláról, vitték a csillagablakhoz, ami morzsa volt rajta, azt mind kirázták a földre: abból hajtott ki idelent a búza.

Az ám, csakhogy akkoriban még nem volt Istenáldotta búza a búza. Olyan volt az csak, mint az árokparton növő vadbúza, amivel a gyerekek szoktak játszani. Alacsony a szára, tarackos a gyökere, létrás a kalásza, apró a szeme.

(Folytatás a(z) 10. oldalról)

- Ejnye, de hitvány giz-gaz lepte el a földet - mondogatták az emberek, és ügyet se vetettek a búzára, hanem azután is zuzmóból, meg fakéregből örölték a kenyeret. Mert mindig olyanok voltak az emberek, hogy a jó se kellett nekik, ha rájuk nem parancsolták, ugyan néha még akkor se kellett.

Mindössze két testvér akadt, aki azt mondta, hogy nem szabad az Isten ajándékát megvetni, hanem legalább is próbát kell vele tenni. Az egyik is fogott magának egy darab búzaföldet, a másik is.

- Isten nevében vessünk - mondta a fiatalabb, akinek annyi volt a fia, lánya, ahány az ujja.

- Isten nevében arassunk - mondta az öregebb testvér, aki olyan magányosan élt a világban, mint valami öreg szilfa a pusztában.

Hát, hiszen vetni könnyű volt, mert abban a szél is segített. Vitte az apró magot, mint a pelyvát, s hol szemenként hullajtotta el, hol csomósan ágyazta bele a földbe.

Bezzeg nem fújt a szél aratáskor. Sütött a nap, mint a fűtött kemence, hullott a verejték, mint az eső, szédelgett a két testvér, mint a beteg. Külön kellett leszakajtani minden szál búzácskát, kézzel kipergetni minden kalászt s utoljára se lett több az egész termés egy-egy zsák búzánál.

Szép, holdvilágos este volt, mikor a fiatalabb testvér bekötötte a zsákját a tarlón. De ki is nyitotta mindjárt, felét kiöntötte a szérűre és csak a másik felét hagyta a zsákban.

- Hát azzal mit akarsz? - kérdezte a felesége.

- Ezt átviszem a bátyám szérűjére, odaöntöm az övéhez. Nézd, nekünk vannak fiaink, lányaink, akik segítenek kenyeret keresni. Neki nincs se

kicsi, se nagy, aki segítségére legyen.

- Isten segítsen meg jó szándékodban! - igazította az asszony az ura vállára a zsákot.

Az ember azzal nekivágott az éjszakának. Hát, ahogy a földje széléhez ér, és át akar bújni az eleven sövényen, összeütdök valakivel, annak is zsák van a hátán, mint neki, az is hátrahökken, mint ő.

- Te vagy az, öccse?

- Én ám, bátya. Hát te hová igyekszel éjszakának idején?

- Én bizony tehozzád indultam - tette le az öregebb testvér is a zsákját. - Azt gondoltam el, hogy meg kell azt énnekem feleznem teveled, amit az Isten adott. Magányos ember vagyok én, kicsivel beérem: ti meg sokan vagytok, sok éhes szájat kell megelégtened.

Abban a percben nagyot villant fejük fölött az ég, hirtelen meleg szellő kerekedett, fölkapta a zsákokat, s ami búza volt bennük, azt mind szerteszt szórta a világon.

- Legyen megáldva, amit a szeretet megszentelt

- mosolyodott le az Isten az égből.

S az óta olyan bokros növéssű, dús kalászsű, kövér szemű, Istenáldotta növény a búza. De mikor gyűlölködés hatalmasodik el az embertestvérek között, akkor alacsony a szára, tarackos a gyökere, létrás a kalásza, apró a szeme...

*

- Az Isten tudja, lelkem, mitől van - simogatta meg a kabátom ujját búcsúzóban kalászszedő Mári néni -, de mintha csupa vadbúza nőne mostanában a világon.

Dékány Éva

A reggeli áhítatok MINDEN HÉTKÖZNAPON, ½ 9-től a Gyülekezeti Házban

Vasárnap este 19.00: Keresztyén Kurzus 1. az Ifjúsági teremben

Kedd 18:00 Keresztyén Kurzus 2. Bibliaóra az Ifjúsági teremben.

Péntek 19:30 Foci a Losontzi iskola tornatermében.

Pénteken 18 órakor kis ifjúsági csoport az Ifjúsági teremben.

Szombaton 10 órakor 1. éves konfirmandusok az Ifjúsági teremben.

Szombaton 11 órakor 2. éves konfirmandusok az Ifjúsági teremben.

Vasárnap délelőtti istentisztelet 10 órakor a Nagytemplomban

Utána kávézás, beszélgetés a Gyülekezeti Házban.

Vasárnapi Iskola alkalma a gyerekeknek az Istentisztelettel párhuzamosan.

Vasárnap este 17 órakor ISTENTISZTELET a Nagytemplomban.

Cursillós csoport: minden hónap utolsó szerdája 18.00 óra

INTERNETES WEBOLDALUNK: www.cegled.nagytemplom.hu

A Sztárai kórus próbáit hétfőnként 17 órakor tartja bazársor épületében

HIVATALI ÓRÁK: Hétfő-Péntek 9⁰⁰-12⁰⁰

Ceglédi ezüsteső

Hiába emeled tekinteted az Égre, ha csak a felhőig látsz...

Úgy kellett már ez az olimpia a magyar léleknek, mint egy falat kenyér. Nem csupán a számos éremre gondolok most – persze azokra is! –, hanem arra, hogy bő két hétig olyan jó volt *magyarnak* lenni!

Jó volt, mert alapvetőleg maga az olimpia is jó volt; hosszú idő óta tán Londonban volt ismét érezhető, kitapintható az a bizonyos „olimpiai eszme”, amely áthatott minden sportolót, mi, *magyarok* pedig mintha megtanultunk volna örülni... Örülni, s nemcsak az aranynak, hanem az ezüstnek, bronznak, sőt a negyedik-ötödik-hatodik helynek is, vagy érmet vagy pontot ugyan nem hozó, de csodálatos sportteljesítménynek. Mintha hálát adó, Égre fordított tekintetünk nem állt volna meg az éltető napsugarakat orvul eltakaráó *felhőknél*; mintha tovább, távolabb láttunk volna...

Nyolc éve, Athénban, a doppingolás miatt elvett aranyaink keserítették meg a szánk ízét; 2008-as pekingi teljesítményünk pedig a finoman szólva is kívánnivalót hagyott maga után, de London most sok mindenért kárpótolt...

Kammerer Zoltán kajakozó, Sydney és Athén olimpiai bajnoka Londonban ezüstérmes lett négyesben. És mit mondott a népszerű „Kamera”? Azt, hogy számára ez az ezüst: „*fehérrarany*”! Erről van szó! Meg arról, hogy a férfi kézilabdások elvesztett bronzmeccse végén az zúgott a lelátóról, hogy „Szép volt, fiúk”!!! Igen, London sok mindenért kárpótolt... Minket, *ceglédieket* meg különösen...

Mert ilyen még nem volt! Olyan legalábbis még nem, hogy három(!) *személyes*, jó ismerősünknek szurkolhattunk a tévé előtt két olimpiai döntőben és egy bronzmeccsen!

Három elvesztett mérkőzés – mondhatják, és bizony mondják is *fanyalgók*, akiknek ez úton is üzenem, hogy nagyon, de nagyon sajnálom őket, és több szót nem is vesztegetek rájuk... (*És remélem, nem is voltak ott, a Szabadság téren és a Sportcsarnoknál, amikor hazatérő büszkeségeinket fogadtuk...*)

Inkább vessük *még jobban* a fejünkbe három olimpikonunk nevét: a 32 éves, ezüstérmes dzsúdózó, **Ungvári Miklósét**, a 26 éves, szintén ezüstös birkózó, **Lőrincz Tamását**, és a mindössze 20 éves, az olimpián negyedik helyezést elért női vízilabda-válogatott tagja, **Czigány Dóra** nevét! Mert ezek a fiatalok nemcsak a felnövekvő generációknak mutatnak ám szép példát, hanem bizony *nekünk*, évekkel-évtizedekkel idősebbeknek is! Van mit tanulnunk tőlük –, kitartásból, emberségből... *hitből*...

A már többször is említett *felhőről* meg még annyit, hogy az sem kizárt: az Úr sokszor azért nem engedi meg, hogy az *Égig* lássunk, hogy alaposabban szétnézhezzünk a MI szintünkön is, s keressük az EMBERT! Mert az EMBEREK – mint a fentebb írt példa is mutatja – itt vannak közöttünk; tőlünk csak karnyújtásnyira...

Szatmári Gábor

NAGYTEMPLOMI HÍRLEVÉL

A CEGLÉD NAGYTEMPLOMI REFORMÁTUSOK
HÍRLEVELE

Felelős szerkesztők: Hánka Levente lelkipásztor
A gyülekezeti újság szerkesztőbizottsága
Felelős kiadó: Kovács László Ernő gondnok

T:(53)-311-340;

Web: www.cegled.nagytemplom.hu

ceglednagytemplom.ref@gmail.com

Nyomdai kivitelezés: Cegléd-Nagytemplomi
Református Egyházközség

Megjelenik kéthavonta; Terjeszti a Presbitérium